

trestnou spoluvinu. V souzeném případě jest zjištěno výrokem porotců ke třetí hlavní otázce, že obžalovaná nadřžovala k vykonání zlých činů Aloisa P-ého, uvedených v první hlavní otázce, totiž k opětnému vykonání mimomanželské soulože s Kateřinou R-ou, která nedokonalá 14. rok svého věku; tím je zjištěno, že obžalovaná nebyla osobou »trestným činem pasivně dotčenou«, osobou, k jejíž ochraně má trestní norma sloužiti, a není tu onoho důvodu beztrestnosti. Vzhledem k obsahu zmateční stížnosti budiž dodáno, že k odsouzení obžalované pro zločin podle § 214 tr. zák., jež ostatně zmateční stížnost nenapadá, nedošlo pro spoluvinu nebo pro účast na zločinu podle § 127 tr. zák., nýbrž pro přechovávání zločince Aloisa P-ého, obžalované známého, a pro jeho ukrývání před policií (viz odpověď porotců na VI. hlavní otázku). Pokud obhájce obžalované teprve při zrušovacím líčení vyslovil právní názor, že jest vyloučen ideální souběh zločinu podle §§ 5, 127 a § 132 IV. tr. zák., je i tento názor zřejmě nesprávný, poněvadž skutková podstata zločinu podle §§ 5, 127 tr. zák. nezahrnuje v sobě veškeré složky skutkové podstaty zločinu podle § 132 IV. tr. zák. (svedení s věřené osoby), tato pak nezahrnuje v sobě veškeré znaky skutkové podstaty zločinu podle §§ 5, 127 tr. zák. (mimomanželské souložení s osobou ženskou, která nedokonalá čtrnáctý rok svého věku), takže odsouzení obžalované jen pro jeden z oněch dvou zločinů nebylo by plně vyčerpalo trestný obsah skutku, za vinu jí kladeného a výrokem porotců zjištěného.

Bez důvodně namítá zmateční stížnost podle čís. 10 § 281 tr. ř., že pro odsuzující výrok pro zločin kuplířství chybí činnost v zákoně předpokládaná, totiž taková činnost obžalované, kterouž by svedená osoba byla učiněna povolnou ke smilstvu, a že také chybí jakákoliv pohnutka pro takové jednání obžalované. Než ke kuplířství stačí jakékoliv nadřžování cizímu smilstvu vůbec, jímž buď byla svedena osoba nevinná, nebo dopustí-li se ho (nadřžování) rodiče atd. na svých dětech. A tyto náležitosti jsou zjištěny výrokem porotců k V. hlavní otázce. Otázka pohnutky je pro trestnost činu lhostejna. Spoluvinu osob, na nichž bylo kuplířství spácháno, jest vyloučena; u osob třetích platí však plně zásada § 5 tr. zák.; v souzeném případě jest zjištěno výrokem porotců, že se kuplířství dopustila vlastní matka svedené dívky; její nadřžování cizímu smilstvu s vlastní dcerou je tedy dokonáným zločinem kuplířství podle § 132 IV. tr. zák., nikoliv jen spoluvinou nebo pokusem, jak tvrdí zmateční stížnost, aniž by blíže svůj názor odůvodnila; jest tedy i zmatek čís. 11 § 344 tr. ř. bezpodstatný.

Čís. 4245.

K objektivní skutkové podstatě zásahu do práv patentových ve smyslu § 95 zák. pat. není třeba, by byl patent porušen ve všech svých nárocích, ani, by tu byl úplný souhlas pozastaveného předmětu s jednotlivými patentovými nároky.

Činnost uvedená v § 95 pat. zák. jest zásahem do patentu, i když se vztahuje jen na některý z patentových nároků (zejména kombinovaných), aniž třeba, by jí byly dotčeny patentové nároky všechny, patent ve svém celku.

Otázku zásahu lze řešiti jen v poměru ke konkrétnímu patentu, jehož udělením na podkladě patentového popisu je se již vysloveno o průmyslové upotřebitelnosti vynálezu (§ 1). Zároveň však je udělením patentu zřízena ochrana patentových práv pro technické uskutečnění myšlenky, jak je podáno v popise vynálezu po rozumu § 52. S ním jest podle § 98 porovnávati předmět, z něhož se odvozuje zásah do patentu.

K zásahu se nevyžaduje shoda mezi pozastaveným předmětem a předmětem vynálezu. Záleží jen na tom, zda pozastavený předmět vykazuje význačné znaky předmětu vynálezu s hlediska technického jejich významu, nikoli podle způsobu provedení.

Teprve kdyby se (při patentu na výrobní prostředek nebo na průmyslový výrobek) pozastavený předmět odchyloval do té míry od předmětu vynálezu, že by jej bylo uznati za uskutečnění odlišné tvůrčí myšlenky, tak samostatné, že by jej nebylo lze prohlásiti ani za vynález závislý, nemohlo by býti řeči o zásahu.

Proti žalobě, ať civilní (§ 96), ať trestní (§ 97) lze se obranou dovolávati práva předchozího uživatele po rozumu § 9 pat. zák.

I když trestní soud nevyčkal ve smyslu prvního odstavce § 107 pat. zák. s rozsudkem, až dojde právoplatné rozhodnutí patentového úřadu o předběžné otázce, jest přece rozhodnutí to položiti za základ rozsudku, došlo-li k soudu dříve, než spor pokročil do té míry, že zbývalo již jen vynést rozsudek.

Spoluvina (§ 5 tr. zák.) nadržováním, pomáháním a přispíváním k bezpečnému vykonání musí se odnáseti k trestnému činu hlavního pachatele.

Účastenství ve smyslu posl. věty 1. odst. § 5 tr. zák. předpokládá předchozí úmluvu o podílu na zisku a užítku pachatelovu z trestného činu.

Spoluvina na přečinu podle § 97 pat. zák. předpokládá (mimo jiné), že obžalovaný úmyslně umožňoval hlavnímu pachateli uskutečňovati alespoň onu složku skutkové podstaty § 97 pat. zák., jež záleží v živnostenském užívání předmětu vynálezu.

Přestupek podle § 307 tr. zák. nemůže býti stíhán soukromým obžalobcem.

Předpis § 118 tr. ř. (v doslovu zák. čís. 107/1927) o slyšení dvou znalců není chráněn zmatečností čís. 3 § 281 tr. ř., jest však ve službách zásady § 3 tr. ř., chráněné i hlediskem čís. 4 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 2. září 1931, Zm I 323/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa M-y do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán

vinným přečinem podle § 95 a) zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák., i zmateční stížnost soukromého obžalobce do téhož rozsudku, pokud jím byli Bohumil H. a Oldřich K. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin podle § 95 a) patentového zákona.

D ů v o d y:

I. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa M-y: Osvojuje si stanovisko znalcovu dospívá rozsudek k výroku, že obžalovaní byli v držení a používali strojů, jimiž byl patent soukromého obžalobce porušen, a to alespoň ve dvou bodech, i když ne v celku. Body těmi je — jak z rozsudku vyplývá s dostatečnou zřetelností, takže výtká nejasnosti není tu oprávněna — použití gumových válečků (mezi něž se stisknou skleněné kroužky) a použití mřížky (v níž jsou kroužky držány v potřebné poloze k ose brusu). Nálezací soud poukazem k znalcovu posudku zjistil, že všechny stroje u obžalovaných nalezené založeny jsou na témž principu jako stroj soukromého obžalobce, a že se od něho (přesněji od patentu podle patentového spisu čís. 24.612) liší jen podrobným provedením součástí, z nichž hlavní je spojení dvou mřížek v mřížku jednu. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa M-y vytýká rozsudku právní mylnost. Je toho názoru, že předmětem patentové ochrany není princip mřížky, nýbrž že je chráněno právě použití dvou mřížek, z nichž jedna jest pevná a druhá sklopná, a dále, že posouvání a sklápění kroužků je automatisováno; obžalovaný se prý mohl dopustiti zásahu do patentových práv jen, porušil-li nároky chráněné patentovým spisem; to se prý nestalo. Ve vývodech zmateční stížnosti k důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. projevují se tedy dva názory, jimž se třeba opřít. Je to jednak mínění, vyslovené ve stížnosti sice ne zřetelně, ale zřejmě v ní zastávané, že je k objektivní skutkové podstatě zásahu do patentových práv ve smyslu § 95 zák. pat. třeba, by byl patent porušen ve všech svých nárocích, jednak mínění povahy spíše eventuelní, že je k tomu alespoň třeba, by tu byl úplný souhlas pozastaveného předmětu s jednotlivými patentovými nároky. Ten i onen názor je mylný.

1. Předmětem zásahu je předmět chráněného vynálezu. Co jest předmětem vynálezu, uvedeno jest na konci popisu v jednom nebo v několika patentových nárocích (§ 52 pat. zák.). Rozsah ochrany patentu proti zásahu do patentu shoduje se co do svého předmětu s rozsahem a s obsahem práva, jehož nabyl majitel patentu jeho udělením (§ 8 pat. zák.); omezení, ostatně v nauce sporné, vyvozované z toho, že obsah druhého odstavce § 8 není uveden v § 95, nepřichází tu v počet. Z toho plyne, že činnost uvedená v § 95 pat. zák. jest zásahem do patentu, i když se vztahuje jen na některý z patentových nároků (zejména kombinovaných, o čemž v rozsudku není skutkového zjištění), aniž třeba, by jí byly dotčeny patentové nároky všechny, patent ve svém celku (srovnej: Kisch, Handbuch des deutschen Patentrechtes, str. 414 a násl.). 2. Jest připustiti, že se patentové ochrany nedostává jen myšlence, principu,

nýbrž teprve jejímu technickému vtělení se. Přesněji řečeno: otázku zásahu lze řešiti jen v poměru ke konkrétnímu patentu, jehož udělením na podkladě patentového popisu jest se již vysloveno o průmyslové upotřebitelnosti vynálezu (§ 1). Zároveň však je udělením patentu zřízena ochrana patentových práv pro technické uskutečnění myšlenky, jak je podáno v popise vynálezu po rozumu § 52. S ním jest podle předpisu § 98 porovnávatí předmět, z něhož se odvozuje zásah do patentu. K zásahu se nevyžaduje shoda mezi pozastaveným předmětem a předmětem vynálezu. Záleží jen na tom, zda pozastavený předmět vykazuje význačné znaky předmětu vynálezu s hlediska technického jejich významu, nikoli podle způsobu provedení (srovnej Munk, Das oesterr. Patentgesetz, Kommentar, str. 343). Teprve kdyby se (při patentu na výrobní prostředek nebo na průmyslový výrobek) pozastavený předmět odchyloval do té míry od předmětu vynálezu, že by jej bylo uznati za uskutečnění odlišné tvůrčí myšlenky, tak samostatné, že by jej nebylo lze prohlásiti ani za vynález závislý, nemohlo by býti řeči o zásahu (srov. Bettelheim, Das Recht des Erfinders in Oesterreich, str. 336, a Kisch na uvedeném místě). Rozsudek neprojevuje po právní stránce názory, přičítící se hlediskům tuto vytčeným, i je zmateční stížnost v této příčině bezdůvodna.

Zmateční stížnost uplatňuje zmatečnost rozsudku podle čís. 4 § 281 tr. ř. proto, že nebyly provedeny důkazy o okolnostech vylučujících trestnost. Této výtce schází formální podklad, zákonná podmínka její uplatňovatelnosti, totiž nevyřízený nebo zamítnutý návrh na provedení důkazů, neboť v protokolu o hlavním přelíčení nejsou v tomto směru zapísány žádné vývodní návrhy. Toho je si zmateční stížnost patrně vědoma, neboť praví, že soud měl již sám od sebe provésti důkazy o okolnostech vylučujících trestnost podle § 9 zák. pat. S touto výtkou je věcně spojena i výtká neúplnosti rozsudku v jeho výroku, jímž nalézací soud vyřídil o § 9 zák. pat. opíranou obranu odsouzených obžalovaných, a tou jest se obíratí. Obžalovaní M., W. a N. hájili se totiž mimo jiné v podstatě v ten smysl, že si již před opovědí patentu soukromého obžalobce sestrojili nezávisle na jeho přípravných pracích a nevědouce o jeho vynálezu — tedy bezelstně — stroje téhož druhu a určení, spočívající na téže myšlence a provedené v podstatě týmž způsobem. Hájili se tedy (a to i výslovně) námitkou relativní bezúčinnosti patentu soukromého obžalobce proti nim po rozumu § 9 a § 33 odst. 1 pat. zák. Nelze pochybovati o tom, že proti žalobě, ať civilní (§ 96) ať trestní (§ 97) lze se obranou dovolávati práva předchozího uživatele po rozumu § 9 pat. zák. (Srovnej Kisch str. 463, Isay, Patentgesetz str. 519, Bettelheim str. 317 a násl.) Plyne to ostatně jasně z předpisů § 107 pat. zák. V průvodním řízení byla přečtena ze spisů patentového úřadu P 4845/25 rozhodnutí zrušovacího oddělení tohoto úřadu, jimiž byly zamítnuty návrhy Josefa M-y, Františka N-ého a Josefa W-a na přiznání práva předchozího uživatele podle § 9 pat. zák. k patentu (soukromého obžalobce) čís. 24.612. Rozsudek vyřizuje onu obranu obžalovaných prostým poukazem na toto rozhodnutí patentního úřadu; jinak se námitkou vůbec

nezabývá, nanejmeně nezkoumá, zda tu jsou její právní náležitosti po objektivní i subjektivní stránce. To mu v podstatě zmateční stížnost Josefa M-y vytýká jako neúplnost pro nevyřízení obrany obžalovaného, vytýkajíc dále s téhož hlediska, věcně i s právního hlediska, že rozsudek pokládá onu otázku za rozřešenu poukazem na rozhodnutí patentního úřadu, nedbaje toho, že patentní úřad tak rozhodl máje za to, že obžalovaný užívá stroje podstatně odlišného od stroje chráněného patentní listinou. Nalézací soud zaujal správné stanovisko. Podle § 107 pat. zák. je sice trestní soud oprávněn rozhodnouti i o předběžné otázce o (platnosti nebo) účinnosti porušeného patentu; byla-li však předběžná otázka již před rozepří nebo za rozepře vznesena na patentový úřad návrhem dostatečně odůvodněným, může trestní soud s rozsudkem sečkat, až dojde pravoplatné rozhodnutí o předběžné otázce, kteréžto rozhodnutí pak jest učiniti základem rozsudku. V souzeném případě byla vskutku za rozepře předběžná otázka vznesena na patentový úřad řečenými již návrhy obžalovaných M-y, W-a a N-ého na přiznání předchozího práva užívacího po rozumu § 9 zák. pat., a vyšlo i za rozepře a došlo k soudu rozepří projednávajícímu rozhodnutí patentového úřadu o této otázce; v době, kdy rozhodnutí došlo k nalézacímu soudu, bylo pravoplatné. Třebaže nebylo nalézacím soudem usneseno vyčkati s rozsudkem, až dojde pravoplatné rozhodnutí patentového úřadu o předběžné otázce (k čemuž se nalézacímu soudu zřejmě nenaskytovala příležitost, an spor před dojitím rozhodnutí patentového úřadu nepokročil do té míry, by zbývalo již jen vynésti rozsudek), jest přece pokládati za to, že i tu platí poslední věta 1. odst. § 107 zák. pat., podle níž jest rozhodnutí patentního úřadu o předběžné otázce učiniti základem rozsudku. Zákon tu sám bere z ruky trestního soudce, jenž je jinak podle zásady § 5 trestního řádu oprávněn řešiti pro potřebu souzeného případu i otázky předběžné, řešení takové otázky, vyslovil-li se o ní již pravoplatně patentový úřad (srovnej Munk, Das österreichische Patentgesetz, str. 391). Poněvadž pak ona obrana obžalovaných spadá v jedno s otázkou, vznesenou na patentový úřad žádostí obžalovaných za přiznání práva předchozího uživatele, nezmyšlil se nalézací soud, vyřídív obranu tu poukazem na rozhodnutí patentového úřadu o oné žádosti; nalézací soud nebyl dále ani oprávněn přezkoumávati důvody rozhodnutí patentového úřadu a porovnávat je s odůvodněním obrany obžalovaných v rozepří, poněvadž by tím byl porušil zákonný předpis, podle něhož musil rozhodnutí patentového úřadu učiniti základem rozsudku. Obžalovaní musejí přičísti jen sobě, nepokusili-li se oprávněným pořadem o zvrácení rozhodnutí, jež nepokládají za správné, a jehož odůvodnění jest ovšem na jiném právním stanovisku, než zaujímá zrušovací soud v první části tohoto rozhodnutí. Vytýká se tedy rozsudku i v této příčině bezdůvodně zmatečnost i s hlediska čís. 9 a), i podle čís. 4 a 5 § 281 tr. ř.

Neúplnost řízení podle čís. 4 téhož paragrafu vytýká dále stížnost rozsudku pro zamítnutí návrhu obžalovaného M-y na slyšení druhého znalce, jenž byl odůvodňován podle rozhodujícího v tom směru zápisu v protokole o hlavním přelíčení tím, že se posudek slyšeného znalce liší

od rozsudku (správně rozhodnutí) patentového úřadu ve věci práva předchozího uživatele, že znalec vychází z domnělého principu myšlenky, což však chráněno není, a že slyšený znalec je znalcem technickým, nikoliv patentovým. K dalším okolnostem, jimiž odůvodňuje návrh teprve zmateční stížnost, nelze přihlížeti, třebaže bylo se stížností uznati za správné, že v souzeném případě, kde nešlo o zjištění skutečnosti méně důležité, ani nebylo nebezpečí v prodlení, ani nebylo lze jen stěží zjednatí druhého znalce, měl býti nalézacím soudem zachován předpis § 118 tr. ř. v doslovu zák. čís. 107/27 o slyšení dvou znalců, jenž, třebaže o sobě není chráněn zmatečností (§ 281 čís. 3 tr. ř.), jest ve službách zásady § 3 trestního řádu, chráněné i hlediskem čís. 4 § 281 tr. ř. Tak, jak je návrh protokolován, je z něho zjevno, že obžalovanému nešlo o zachování oné zásady § 118 tr. ř., o to, by byli slyšeni dva znalci, nýbrž o nahrazení slyšeného znalce (a jeho posudku) jiným znalcem. S tímto svým obsahem nebyl však návrh odůvodněn a směl býti nalézacím soudem zamítnut bez újmy práv obžalovaného na nezkrácenou obranu. Neboť výtkou rozporu mezi znalcovým posudkem a zmíněným již rozhodnutím patentového úřadu nebyl vytýkán vnitřní rozpor znalceva posudku, jak předpokládá § 126 trestního řádu v doslovu zák. čís. 107/27, ani rozpor dvou znaleckých posudků mezi sebou, poněvadž rozhodnutí patentového úřadu nebylo znaleckým posudkem; v dalším důvodu návrhu, že znalec vychází z domnělého principu myšlenky, což však chráněno není, je uplatňován určitý právní názor, netvrdí se však vadnost posudku po rozumu téže statí zákona. Ostatně neodůvodněnost návrhu v těchto směrech vyplývá již z právních hledisek vpředu uvedených. To platí i o třetím důvodu návrhu. Nehledíc k tomu, že sotva lze jej podřaditi pod některý z důvodů, pro které jest podle § 126 tr. ř. opatřiti posudek jiných znalců, a že obžalovaný nic nenamítal proti způsobilosti slyšeného znalce za přípravného řízení, v němž již měl příležitost seznati znalcův názor, při hlavním přelíčení v podstatě jen opakovaný — nelze shledati, že obžalovaný utrpěl újmu proto, že nebylo dbáno onoho důvodu jeho návrhu. Že znalec nestačil na svou úlohu technickou, v návrhu se netvrdí; nalézací soud potřeboval však právě znalce technického, nikoli odborného poradce právního, a za znalce technického je slyšený znalec v návrhu samém uznáván. Pokud se znalec kromě svého nálezu a posudku po stránce technické vyslovuje o případu i po stránce právní, nezavedl soud nalézací na scestí, jak bylo již vpředu dovedeno při rozboru právních námitek zmateční stížnosti. Je-li takto zřejmo, že zamítnutí návrhu na důkaz jiným znalcem nemělo pro obžalovaného škodlivé následky, nemůže zmateční stížnost ani v tomto směru dojíti úspěchu.

II. Zmateční stížnost soukromého obžalobce: Bohumil H. a Oldřich K. byli obžalováni právě tak jako M., W. a N. pro přečin podle § 97 pat. zák., spáchaný týměž způsobem. Zproštění byli proto, že podle přesvědčení soudu nepoužívali po živnostensku strojů, jimiž byl porušen patent soukromého obžalobce. Zmateční stížnost soukromého obžalobce uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř.; má za to, že oba obžalovaní měli býti uznáni vinnými spoluvinou a účastenstvím ve

smyslu § 5 tr. zák. na trestném činu M-ově, tedy na přečinu podle § 97 pat. zák., poněvadž prý nadržovali činu M-ovu, pomáhali a přispěli k bezpečnému vykonání jeho trestného činu, a měli podíl na zisku z využití obžalobcova patentu obžalovaným M-ou. To prý plyne z doznání obžalovaných K-y i M-y, a ze svědeckých výpovědí D-ého a L-y, k nimž prý nalézací soud nepřihlížel, pročez se jeho rozsudku vytýká neúplnost. Právní vývody stížnosti jsou sice v té podobě, jak jsou uplatňovány na dolíčení právní mylnosti rozsudku podle § 281 tr. ř. čís. 9 a), s hlediska zásady § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. pochybeny, ana se zmateční stížnost nemůže domáhati jiného právního posouzení případu, když sama vytýká, že pro toto právní posouzení nebyl dosud zřízen skutkový podklad. Ale nejsou bez významu pro posouzení, zda se uplatňované formální výtky týkají okolností právně závažných, a k této otázce nemůže býti odpověděno kladně. Neboť spoluvina nadržováním, pomáháním a přispíváním k bezpečnému vykonání musila by se odnášeti k trestnému činu hlavního pachatele. Podobně předpokládá účastenství ve smyslu poslední věty 1. odst. § 5 tr. zák. předchozí úmluvu o podílu na zisku a užítku pachatelovu z trestného činu. Činem tím bylo podle obžaloby i rozsudku, že M. (beze svolení majitele patentu) po živnostensku užíval (vědomě) předmětu chráněného vynálezu. Sama zmateční stížnost však netvrdí, že z uváděných jí výsledků hlavního přeličení a průvodního řízení plyne, že obžalovaný H. a K. nadržovali, pomáhali a přispívali k tomu, co bylo podstatou trestného činu kladeného za vinu M-ovi. Neboť ve stížnosti uváděné zachování se obžalovaného H-a a K-y nemá povahu příčiny (jedné z příčin), pro kterou M. ve své živnostenské výrobě kroužků po-užíval stroje, o němž se rozsudek vyslovil, že jím je porušen patent soukromého obžalobce. Zejména však nepoukazují zmíněné výsledky hlavního přeličení na to, že obžalovaní H. a K. úmyslně umožňovali hlavnímu pachateli uskutečňovati alespoň onu složku skutkové podstaty § 97 zák. pat., jež spočívá v ž i v n o s t e n s k é m užívání předmětu vynálezu. Rovněž netvrdí sama stížnost takové výsledky hlavního přeličení, jež by poukazovaly na předchozí úmluvu s pachatelem o podílu na zisku pachatelovu z vykonaného trestného činu. Že snad mohl M. dodávati obžalovaným H-ovi a K-ovi práci laciněji, a že tak i jim vycházel z jednání M-ova zisk a prospěch, nečiní proto ještě obžalované trestně zodpovědnými ve smyslu oné statí zákona. Pokud posléze zmateční stížnost, hodnotíc již předem právně, co prý mělo býti podle výsledků hlavního přeličení skutkově zjištěno, vyjadřuje svůj soud slovy, že jmenovaní spoluobžalovaní kryli a kryjí trestný čin M-ův, stačí poukázati na to, že ani s naznačeného tím právního hlediska nejsou uváděné a soudem nalézacím pominuté výsledky hlavního přeličení závažné, poněvadž přestupek podle § 307 tr. zák., jenž tu patrně zmateční stížnosti tane na mysli, nemůže býti stíhán soukromým obžalobcem, nehledíc ani k tomu, že o jeho skutkové podstatě nemůže tu býti řeči. Nelze tudíž rozsudku vytýkati důvodně vadnost ani po stránce formální a je proto zmateční stížnost soukromého obžalobce neoprávněna. Bylo proto obě stížnosti zavrhnouti.